

Николай Лилиев

Родина

Да позова? – Ти нямаш име,
ти, светла и безсънна скръб!
Към тебе водят ли, кажи ми,
просторите неутешими
и лунният чугуен сърп?

И тия рътлини, заболи
в мъглите ледени чела,
и тия равнини, где голи
треперят белите тополи,
и зъзнат немилите села –

към тях ли моя друм извива
и с тях ли, в заника, сама
душата ми за миг се слива
и безпокойна се опива
от нова радост: у дома!

ЕТО старите стрехи надвесени,
гдето родната песен трепти,
и водите тревожно понесени
под шумът на вихрушките есенни,
сред които пристигах и ти.

Где са дните – о, дни непробудени! –
где са простите чисти сърца?
От прозорците гледат учудени
– изумени, сломени, отрудени –
полинелите в нужди лица.

И пред тия стени, в запуснение
гдето плаче безсънна тъма,
навестен от печални видения,
след безплодни молитви и бдения,
ти ли спиращ най-сетне дома?

БАЩИНАТА къща, и все същия
друм извива за дома,
сухата поза прегръща я
и приспива все тъй сам-сама.

Огън вътре са отдавна стъкнали
и те чакат може би сега;
прозорчета, очи помръкнали,
дебнат – откога?

Всички тайни тръпнат неразказани
в будното сърце,
и сред мрака вече са изрязани
две протегнати ръце.

ТИ – хляб и сол, ти – хляб и сол и вино
за родната земя,
с това сърце, и чисто, и невинно,
към тебе се стремя.

Минаха дни, минаха дни-години
в чужбина без следа,
и глас дочух: към роден дом води ме,
вечерница-звезда!

И тръгнах пак, и в път съм пак отколе
с измамите самин,
но в път ме стигна черната неволя
и ето – блуден син –

към – тебе са ръцете ми прострени
и кръв по тях личи,
и в извори от сълзи изгорени
са моите очи.

О, погледни! – ти би видял тогава,
сред сънния покой,
че моли сам, за прошка и забрава,
синът ти, татко мой!

НАПУСТО ще питаш: тъмнее пред мене.
– А думите, мрежа за волния дух,
сред улици шумни отвени! –
аз тях не дочух.

Аз тях не дочух, и под чуждата стряха,
цветята на вечния грях

за мене печална утеха те бяха:
аз тях не видях.

Аз тях не видях, и сред грохота вечен
на сивия каменен град
напусто се вирах, за всички далечен,
не срещнах там брат.

Не срещнах там брат, и щом бавно затрака
дъждът по вратите в нощта,
аз тръгнах отново да диря сред мрака
Родина в света.

И ЕТО ме изпълнен пак с любов,
и ето ме, Родино, пак готов
чело да сложа в твоето подножие,
да те посрещна като спомен скъп
и да приема твойта свята скръб
като награда, като милост божия.

Та в оня час, когато пак на път
неверна мисъл ще гнети духът
и ще нашепва тъмни предсказания,
утеха да ми бъде по света,
като светилник грейнал сред нощта,
Родино моя, твоето страдание.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7798>]